

Hvis vi nu efter ætternes almindelige rækkefølge vilde tage Fröys æt (den gruppe, som begynder med runen *fē*) som den første, Hagals æt som den 2den og Tys æt som den 3dje, så vilde vi af kvistrunerne få ud: **iniurtþbli**; men dette giver bogstavforbindelser, som er umulige i ord, og her har vi altså ikke den rette nøgle. Vi få da prøve på en anden måde. Undertiden regnedes Fröys æt som den 3dje og omvendt Tys som den 1ste (Liljegren Run-Lära s. 52); hvis vi anvende dette, så få vi: **inibrfmuaī**. Heller ikke dette kan være rigtigt. Vi gå da over til et tredje forsøg. Istedendfor **hnias** og **tbmlr** delte man undertiden **hniast** og **bmlr**, så at Fröys æt og Hagals æt fik lige mange runer (Liljegren Run-Lära s. 52). Dette kan vi på grund af 5te kvistrune ikke anvende her, når vi tage Fröys æt som 1ste og **bmlr** som 3dje æt. Men tage vi Fröys æt som 3dje og **bmlr** som 1ste æt, så læse vi:

inimrfluai.

Herved få vi en ordform **flua**, som er fuldkommen ensartet med **knuā** i l. 2; dette i forbindelse med den omstændighed, at der ikke kommer frem bogstavforbindelser, som er umulige i ord, synes at vise, at den her anvendte nøgle er den rette.

Til støtte for den givne læsning nævner jeg, at i de af Stephens, Oldnorthern runic monum. s. 237 f., læste kvistruner i Maeshowe-indskrifterne nr. 8 og nr. 18 er Fröys æt regnet som 3dje, ikke som 1ste, og omvendt Tys æt som 1ste¹⁾. Det samme er tilfældet ved de af Stephens s. 240 læste *is*-runer på Rotbrunna-stenen

¹⁾ I nr. 8 læser jeg ikke med Stephens **æarlikr**, der vilde være en besynderlig skrivemåde, men **ærlikr** d. e. *Ærlingr*. Da runen her skulde betegnes ved angivelse af dens plads i ætten, men der ikke fandtes nogen særlig rune for *æ* i nogen af de 3 gamle ætter, så kunde *æ* kun udtrykkes ved 4de rune i anden æt, hvilken betegnelse egentlig gjaldt *ár*-runen. Men for udtrykkelig at angive, at der skulde læses *æ*, ikke *a*, tilføiede